

1 lutego 1927 r.

2

E0161 13/02

URZĄD PATENTOWY



RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 4666.

Hubert Yates
(Cheam, Surrey, Wielka Brytania).

Kl. 19 ~~a~~ n.

19 a 13/02

Kotwa do przymocowywania tarczy przeciwpełznej do szyn kolejowych.

Zgłoszono 20 września 1920 r.

Udzielono 14 kwietnia 1926 r.

Pierwszeństwo: 11 października 1919 r. (Wielka Brytania).

Wynalazek dotyczy urządzenia, przytwierdzającego tarczę przeciwpełzną do szyny kolejowej i polega na stworzeniu takiego ustroju kotwy utrzymującej, któraby obniżała koszt urządzenia, byłaby łatwa w zastawianiu oraz zapewniałaby należyłą pracę całego ustroju.

Kotwa według wynalazku składa się z dwóch części, a mianowicie: z wkładki klinowej, tworzącej jedną całość z tarczą przeciwpełzną, wykonanej z odlewu, która posiada wykrój wewnętrzny tak, iż górna część jej kadłuba zachodzi nad górną powierzchnię stopy szyny, oraz z drugiej części kotwy, stanowiącej skówkę, wykonanej z płaskiej płyty stalowej, która przez odpowiednie wytłoczenie lub odkucie przybiera kształt leżącej litery C w taki sposób,

że podłużną stroną wewnętrzną przylega całkowicie do dolnej powierzchni szyny, a na każdym końcu posiada części odgięte do góry, które, będąc zaopatrzone w uchwyty skierowane do wewnątrz w kierunku szyny, z jednej strony chwytają za stopę szyny, a z drugiej — za wkładkę klinową i dzięki klinowemu kształtowi tej ostatniej przez przesuwanie w podłużnym kierunku szyny mogą być dowolnie zaciśnięte, zmocowując urządzenie przeciwpełzne z szyną.

Fig. 1 i 2 rysunku przedstawiają widok boczny i rzut poziomy szyny o stopie płaskiej, zaopatrzonej w kotwę według wynalazku niniejszego; fig. 3 uwidocznia przekrój poprzeczny przez A — B (fig. 1 i 2); fig. 4 — rzut poziomy skóWKi, obejmującej podstawę szyny; fig. 5, 6, 7 i 8 — w odpo-

wiedni do fig. 1 — 4 sposób przedstawiają kotwy zastosowane do szyny o dwóch główkach; fig. 7 zaś stanowi przekrój poprzeczny, przez $C - D$ (fig. 5 i 6); fig. 9 i 10 pokazują zastosowanie kotwy do szyn o podstawach płaskich, przymocowanych do podkładów metalowych przy pomocy kątowników stalowych.

Szyna 1 (fig. 1, 2) o podstawie płaskiej zaopatrzona jest w skówkę 2, obejmującą stopę szyny oraz wkładkę 3, przylegającą od spodu do stopy 4 szyny. Wkładka 3 posiada skierowany do dołu wyskok 5, stanowiący tarczę przeciwpęzną przylegającą do podkładu. Skówka 2 może być wytłoczona z płyty stalowej. Składa się ona ze skierowanych do góry wyskoków 6 i 7 (fig. 3), umieszczonych po przeciwnych stronach i zaopatrzonych w uchwyty 6^a i 7^a. Dolna krawędź uchwytu 6^a przylega do górnej części wkładki 3 (fig. 2 i 3). Wkładka 3 posiada wyżłobienie wzdłuż wewnętrznego obojczyka, przylegające podłużnie do stopy 4 szyny (fig. 3). Zachodząca na stopę szyny część 3^a kątownika przylega również do górnej części stopy 4.

Na fig. 3 widoczny jest prześwit 9 pomiędzy zewnętrzną krawędzią kątownika 3, a wznoszącą się do góry częścią 6 skówki 2. Prześwit utworzony jest przez podłużny żłobek w kadłubie wkładki.

Kotwa, przedstawiona na fig. 5 do 8, jest zupełnie podobna do opisanej powyżej (fig. 1 do 4). Jedyną różnicę stanowi okoliczność, że głębokość albo wysokość skówki 2 i wkładki 3 przystosowana jest do wymiarów szyny o dwóch główkach (Vignol'a).

Odgięta do środka część 7^a skówki 7 (fig. 2, 4, 6 i 8) odchylona zostaje w kierunku podkładu.

Dolna powierzchnia kątownika 3 (fig. 3 i 7) ścięta jest skośnie w kierunku szyny. Kadłub przeto kątownika ma z zewnątrz większą grubość, niż w części bardziej do szyny zbliżonej. W ten sposób powstaje prześwit pomiędzy dolną powierzchnią

wkładki 3 i poprzeczną częścią skówki 2.

Przy zakładaniu na stopę szyny skówki 2, przedewszystkiem uchwyt 6^a zostaje wsparty o podstawę 4 szyny, następnie przeciwny koniec skówki z częścią 7 i uchwytem 7^a zostaje przysunięty do stopy szyny do pozycji, w której uchwyt 7^a oprze się o szynę (fig. 2 i 7). Wówczas ustawia się przy stopie szyny wkładkę 3; wystająca część 3^a pokrywa przytem stopę. Następnie przesuwają się skówkę wzdłuż szyny, aż do pozycji, przy której obejmie ona wkładkę klinową i przycisnie ją do szyny. Ostatecznie skówkę zamocowuje się uderzeniami młotka, skierowanymi kolejno to na jedną to na drugą stronę skówki.

W niektórych wypadkach, np., przy użyciu podkładów metalowych krawędź dolnego wyskoku wkładki otrzymuje specjalną formę. Krawędź ta może być pochylona w celu szczelnego przylegania do podkładu i należytego zmocowania.

W niektórych wypadkach dolny wyskok 5 wkładki 3 staje się zbyt dużym, np. przy podkładach stalowych, złączonych z szyną przy pomocy kątowników stalowych. W tym wypadku rozszerzony koniec wkładki 3, po ustawieniu jej w należytem położeniu, przylega do właściwego rozszerzonego końca uchwytu, łączącego szynę z podkładem. Ustrój tego rodzaju przedstawiają fig. 9 i 10. Podkład stalowy 10 posiada normalne uchwyty 11, wypełnione wstawką 12, umieszczoną pomiędzy uchwytami a szyną 1. Normalny kątownik stalowy 13 umieszczony jest pomiędzy uchwytem i szyną, podczas gdy skówka 2 i wkładka przeciwna 3, stanowiące kotwę szyny, przylegają do kątownika 13.

Wskutek zastosowania kotwy powyższego typu, w razie działania sił, wywołujących podłużne przesuwanie się szyny (jak wskazują strzałki na fig. 1 i 5), tarcza 5, stanowiąca jedną całość z wkładką 3,

przylega ściśle do podkładu i uniemożliwia dalszy ruch szyny. Wkładka 3 i skówka 2 przylegają przytem wskutek wywartego na kątownik ciśnienia jeszcze ściślej do siebie i do podstawy szyny. Przy podkładach metalowych rozszerzony koniec wkładki 3 (pozbawiony w tym wypadku tarczy 5) przylega do łączącego szynę z podkładem kątownika 13 i uniemożliwia przesuwanie się szyny.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Kotwa do przymocowywania tarczy przeciwpełznej do szyn kolejowych, znamienna tem, że składa się z klinowej wkładki (3), stanowiącej jedną całość z tarczą przeciwpełzną (5), której górna wystająca część (3^a) przylega do górnej powierzchni podstawy szyny, a dolna (5), tworząca tarczę, opiera się o podkład, oraz ze skówki (2) o kształcie leżącej litery C, wykonanej z płyty stalowej przez wytłaczanie lub odkucie w ten sposób, by część podłużna górnej wewnętrznej powierzchni przylegała do dolnej powierzchni stopy, części zaś boczne (6, 7) wznosiły się do góry z każdej strony szyny i skierowanemi ku szynie uchwyty (6^a, 7^a) przylegały z jednej

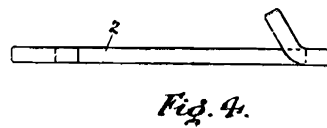
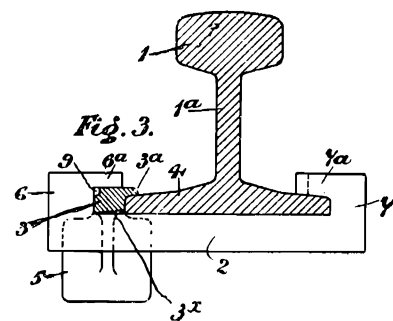
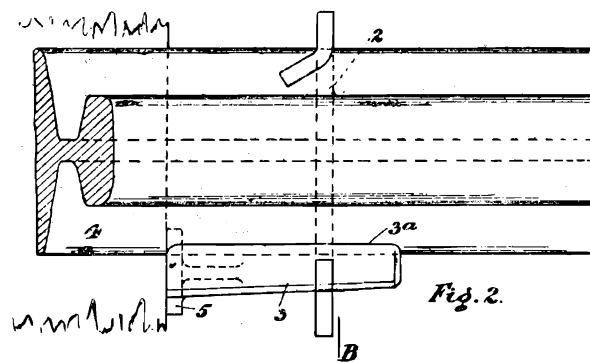
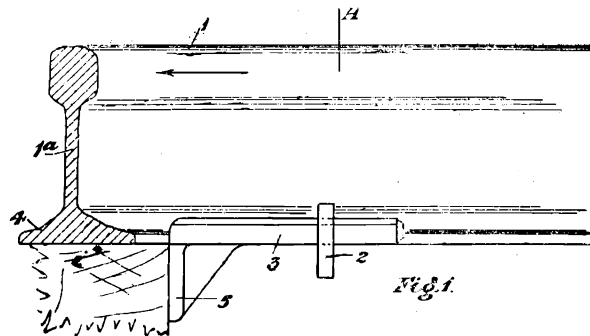
strony do górnej powierzchni stopy szyny, z drugiej zaś — do górnej powierzchni wkładki przeciwpełznej.

2. Kotwa według zastrz. 1, znamienna tem, że dolna powierzchnia wkładki (3) wznosi się w kierunku szyny do góry, wobec czego wkładka posiada zewnątrz, t. j. tam, gdzie przylega do skówki, grubość większą niż wewnątrz, przez co wytwarza się prześwit między dolną powierzchnią wkładki a skówką (2).

3. Kotwa według zastrz. 1 i 2, znamienna tem, że wkładka (3) posiada w górnej swej części podłużne wyżłobienie (9), tworzące prześwit pomiędzy górną częścią wkładki a przylegającą doń częścią skówki (2).

4. Odmiana kotwy według zastrz. 1 — 3, zastosowana do szyn leżących na podkładach metalowych i przymocowanych do nich metalowemi kątownikami, znamienna tem, że wkładka przeciwpełzna (3 fig. 9, 10) nie posiada dolnej tarczy i opiera się szerszym końcem na przyległym końcu kątownika (13), łączącego szynę z podkładem.

Hubert Yates.
Zastępca: M. Brokman,
rzecznik patentowy.



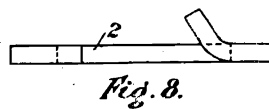
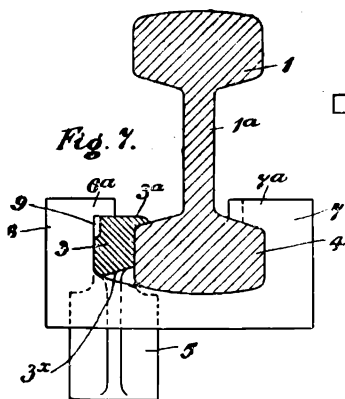
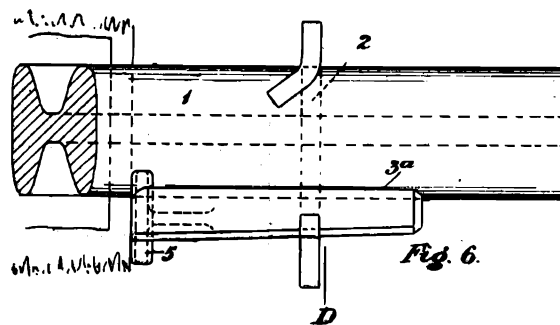
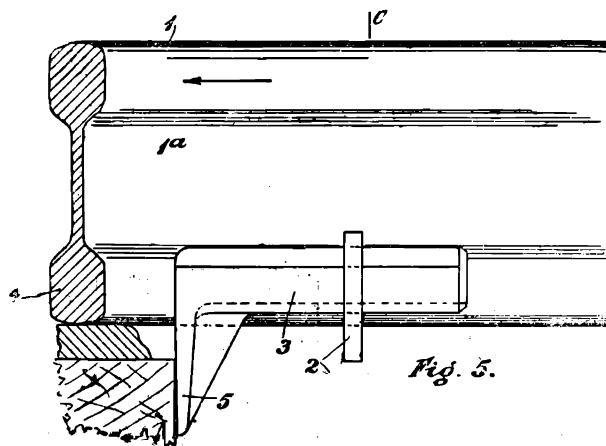


Fig. 10.

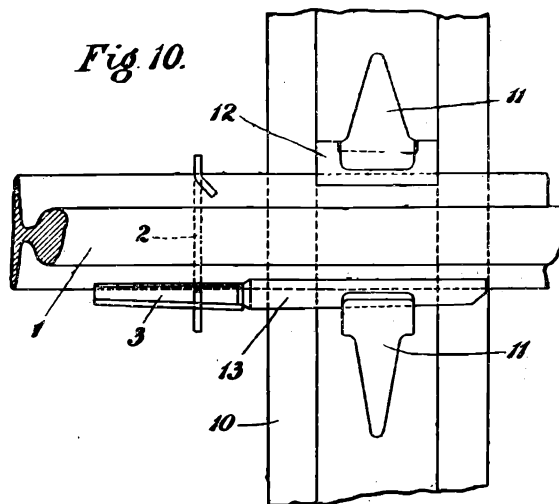


Fig. 9.

